

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 189/2022-40

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného AK PITOŇÁKOVÁ, s. r. o., Slovenská 5, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Tos/38/2021 z 29. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Tos/38/2021 z 29. septembra 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Tos/38/2021 z 29. septembra 2021 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Košiciach **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **694,08 eur** na účet jeho právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4Tos/38/2021 z 29. septembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.
2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v zmysle Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh“) pridelená tretiemu senátu ústavného súdu. Predseda tretieho senátu Peter Straka notifikoval ústavnému súdu prípisom z 19. januára 2022 dôvody svojho možného vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie v tejto

veci. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 53/2022-5 z 1. februára 2022 rozhodol o vylúčení sudcu Petra Straku z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci. V súlade s čl. III ods. 1 písm. b) rozvrhu, podľa ktorého neprítomného alebo vylúčeného predsedu tretieho senátu zastupuje predseda druhého senátu, bola za zastupujúcu predsedníčku tretieho senátu určená predsedníčka druhého senátu Jana Laššáková. Vec rozhoduje tretí senát ústavného súdu obsadený sudkyňou Janou Laššákovou (predsedníčka senátu), sudcom Robertom Šorlom a sudcom Martinom Vernarským (sudca spravodajca).

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. III. ÚS 189/2022-22 z 30. marca 2022 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Skutkové východiská

4. Rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6T/70/2017-242 z 15. februára 2019 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6To/46/2019 z 12. septembra 2019 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že poškodeného [REDAKOVANÉ] pod hrozbou fyzického násillia donútil vybrať pôžičku na meno poškodeného, čím mu spôsobil škodu v sume 18 300 eur. Za to bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Zároveň bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu.

5. Návrhom z 9. decembra 2019 požiadal sťažovateľ o obnovu trestného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6T/70/2017. Návrh na obnovu konania okresný súd uznesením č. k. 4Nt/7/2019 zo 7. februára 2020 s poukazom na § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 4Tos/34/2020 zo 6. apríla 2020 s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorej ústavný súd nálezhom č. k. I. ÚS 34/2021-39 z 23. marca 2021 (ďalej len „nálezh z 23. marca 2021“) vyhovel. V predmetnom náleze ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa po vrátení veci ústavným súdom na ďalšie konanie a rozhodnutie napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opätovne zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom, pričom pri opätovnom rozhodovaní o jeho sťažnosti nedôvodne nereflektoval (nezhodnotil) právny názor, ktorý ústavný súd vyriekol v náleze z 23. marca 2021.

8. Sťažovateľ východiskovo argumentuje, že odsudzujúci rozsudok bol v rozhodujúcom založený na dvoch znaleckých posudkoch, a to na znaleckom posudku PhDr. Evy Sklenárovej a znaleckom posudku PhDr. Katy Piačkovej. Oba znalecké posudky vyznievajú v neprospech sťažovateľa. Po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku si sťažovateľ nechal vyhotoviť u znalca PhDr. Mariána

Garbára ďalší znalecký posudok, ktorý mu je na prospech. Tento znalecký posudok má podľa sťažovateľovej mienky predstavovať nový dôkaz, ktorý všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) v procese povoľovania obnovy trestného konania v podstate odmietajú reflektovať.

9. Z ústavnej sťažnosti v podstatnom ďalej vyplýva, že názor všeobecných súdov o tom, že znalecký posudok PhDr. Mariána Garbára nie je spôsobilý privodiť iné rozhodnutie o sťažovateľovej vine, je iba tvrdením bez odôvodnenia. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd nedokázal ani po druhýkrát riadne uviesť, z akých dôvodov nemôže znalecký posudok PhDr. Mariána Garbára v obnovenom konaní privodiť preňho iné rozhodnutie o vine.

10. Nadväzne na uvedené sťažovateľ prezentuje názor o tom, že krajský súd opomína vyhodnotiť znalecký posudok PhDr. Mariána Garbára vo vzájomných súvislostiach s inou dôkaznou materiálou, ktorá bola obstaraná v danej trestnej veci. Sťažovateľ argumentuje, že krajský súd v napadnutom uznesení odkazuje výlučne na dôkazy, ktoré vyznievajú v jeho neprospech. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je podľa sťažovateľa z tohto pohľadu absolútne nelogické a takmer manipulatívne.

11. Naostatok sťažovateľ podotýka, že krajský súd v napadnutom uznesení nedáva odpoveď na otázku, prečo považuje za správny znalecký posudok PhDr. Evy Sklenárovej. Proti obsahu tohto znaleckého posudku formuloval v konaní pred všeobecnými súdmi viaceré výhrady, ktoré oprel o relevantné dôvody. Na tieto námietky nedostal zo strany krajského súdu nijakú relevantnú odpoveď.

12. Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd napadnutým uznesením postupoval v rozpore s nálezom z 23. marca 2021, ktorý už vyslovil porušenie predmetného základného práva v rovnakej trestnej veci.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

13. Krajský súd sa vo svojom vyjadrení nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa. Dôkazná materiál, z ktorej vychádzal súd pri pôvodnom rozhodovaní, nemôže byť popretá a spochybnená len na základe znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára. S uvedeným aspektom sa krajský súd dostatočne argumentačne vysporiadal. Ďalej krajský súd poukázal na správnosť záverov znalkyne PhDr. Evy Sklenárovej, ktorá nebola v pôvodnom konaní spochybnená, pričom predmetné závery majú oporu aj v inej dôkaznej materii.

IV.2. Replika sťažovateľa:

14. Ústavný súd zaslal vyjadrenie krajského súdu sťažovateľovi, ktorý sa v podaní z 13. mája 2022 pridržiaval podanej ústavnej sťažnosti a tam prezentovaných sťažnostných argumentačných línií. Uviedol, že predmetné vyjadrenie nereaguje na obsah ústavnej sťažnosti, ale v podstate iba opakuje tvrdenia obsiahnuté v odôvodnení napadnutého uznesenia.

15. Sťažovateľ podotkol, že pokiaľ krajský súd tvrdí, že dôkazy, na ktoré poukazuje, nie je možné negovať iba s poukazom na závery znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára, potom mu nie je jasné, ako mohli závery PhDr. Evy Sklenárovej a PhDr. Katy Piačkovej negovať závery dôkazov, ktoré svedčali v prospech sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa „prístup súdu, keď znalecký

posudok je podstatným dôkazom iba ak svedčí v neprospech sťažovateľa, nie je prístupom, ktorým by svedčal pre záver o spravodlivom súdnom konaní a rešpektovaní práva na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí“.

16. K tvrdeniu o tom, že správnosť záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku PhDr. Evy Sklenárovej nebola v pôvodnom konaní spochybnená, sťažovateľ uviedol, že táto skutočnosť nie je podstatná. Znalecký posudok PhDr. Evy Sklenárovej bol jedným z rozhodujúcich dôkazov, ktoré boli podkladom na vyslovenie viny sťažovateľa. Správnosť jeho záverov bola spochybnená práve znaleckým posudkom PhDr. Mariána Garbára, ktorý obstaral sťažovateľ a ktorým odôvodnil návrh na obnovu konania.

17. V závere sťažovateľ prezentoval názor o tom, že vyjadrenie krajského súdu opätovne poukazuje len na niektoré selektívne vybrané dôkazy a nedôvodne znižuje dôkaznú vážnosť znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára, keď tvrdí, že dôkazná situácia sa vôbec nezmenila.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Jadrom podanej ústavnej sťažovateľa sú v podstate tri námietky. Sťažovateľ namieta, že krajský súd (i) sa nevysporiadal s dôležitosťou znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára, (ii) nevyhodnotil tento znalecký posudok v kontexte už vykonaných dôkazov a (iii) nepodal odpoveď na to, prečo považuje znalecký posudok PhDr. Evy Sklenárovej za vierohodný napriek tomu, že bol spochybnený viacerými argumentmi. Uvedené argumentačné línie považuje ústavný súd za potrebné preskúmať aj v kontexte nálezu z 23. marca 2021, ktorý terajšej sťažovateľovej veci chronologicky aj vecne predchádza.

19. Pokiaľ ide o prvú sťažnostnú námietku, ústavný súd v bode 40 nálezu z 23. marca 2021 podotkol, že krajský súd, rovnako ako okresný súd vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom nespochybnili dôležitosť (dôkaznú váhu) znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára pre rozhodnutie o vine sťažovateľa zo spáchania stíhaného trestného činu. Ústavný súd ďalej dodáva, že o významnosti tohto dôkazu pre uznanie viny tak, ako na to upozorňuje aj sám sťažovateľ, svedčí skutočnosť, že okresný súd z vlastnej iniciatívy doplňoval znalecké dokazovanie o psychologické vyšetrenie sťažovateľa po vykonaní všetkých ostatných dôkazov, a to z dôvodu nepriaznivej dôkaznej situácie. Posolstvo ústavného súdu adresované krajskému súdu v náleze z 23. marca 2021 je podľa názoru ústavného súdu zjavné v tom smere, že pokiaľ je krajský súd názoru, že znalecký posudok PhDr. Mariána Garbára nepredstavuje relevantný podklad pre (vo vzťahu k sťažovateľovi pozitívne) rozhodnutie ani len v štádiu povolenia obnovy (*iudicium rescindens*), je potrebné spochybniť jeho dôležitosť relevantným odôvodnením.

20. Krajský súd v reakcii na uvedené v napadnutom uznesení uvádza a dôvodí, že z písomného návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj z výsledkov vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí pred okresným súdom (predovšetkým išlo o realizovaný výsluch znalca PhDr. Mariána Garbára), neboli produkované dôkazy, ktoré by odôvodnili obnovu konania. Z ústavnej sťažnosti, ako aj z nálezu z 23. marca 2021 (najmä body 25 a 38 zmieneného nálezu) však vyplýva, že znalec PhDr. Marián Garbár vypovedal na predmetnom verejnom zasadnutí v prospech sťažovateľa, teda vyjadril sa v prospech povolenia obnovy konania. Pokiaľ mal všeobecný súd na mysli závery

PhDr. Mariána Garbára o odlišnosti použitých metód, tieto podľa názoru ústavného súdu istotne nemôžu byť dominantným dôvodom pre zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania.

21. Ústavný súd ďalej dodáva, že tak z uznesenia krajského súdu zrušeného nálezom z 23. marca 2021, ako ani z napadnutého uznesenia nevyplýva zmienka o spochybnení záverov PhDr. Mariána Garbára. Krajský súd sa v napadnutom uznesení v podstate obmedzuje na formálnu preferenciu určitej časti dôkaznej matérie, pričom nijako konkrétne nespochybňuje dôkaznú váhu znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára. Takýmto prístupom krajský súd podľa názoru ústavného súdu nerešpektuje právny názor vyslovený v bode 40 nálezu z 23. marca 2021. Krajský súd ohľadom predmetného znaleckého posudku nekonštatuje žiadne pochybnosti. Inak povedané, z napadnutého uznesenia jednoznačne a určito nevyplýva, prečo by sťažovateľom predložený nový dôkaz nemohol viesť k inému rozhodnutiu v trestnej veci sťažovateľa (bod 42 druhá veta nálezu z 23. marca 2021).

22. Len na dôvažok dáva ústavný súd krajskému súdu opätovne do pozornosti, že hodnotenie spôsobilosti novo predkladaných skutočností alebo dôkazov v štádiu rozhodovania o povolení obnovy konania (*iudicium rescindens*) sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti. Podmienkou pre povolenie obnovy trestného konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania. Ako vyplýva zo samotného normatívneho textu zákona (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku: „Skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli...“), pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti či dôvodný predpoklad, že novo navrhnuté skutočnosti alebo dôkazy povedú k zmene pôvodného rozhodnutia (m. m. napr. I. ÚS 34/2021, II. ÚS 111/2015, III. ÚS 406/2014).

23. Pokiaľ ide o druhú sťažnostnú námietku, ústavný súd primárne opätovne poukazuje na právne názory obsiahnuté v predchádzajúcom náleze z 23. marca 2021. Ústavný súd v tomto zmysle formuloval pre krajský súd riešenie predstavujúce alternatívu k právnemu názoru, ktorého obsahom je potreba spochybnenia dôkaznej váhy znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára. V tejto súvislosti ústavný súd podotkol, že pre prípad, ak by krajský súd nerešpektoval predmetný právny názor, je namieste, aby túto okolnosť odôvodnil v rámci posúdenia nového dôkazu v kontexte s inými už vykonanými dôkazmi, čo ale v pôvodnom konaní neurobil. Ústavný súd podotkol, že sťažovateľ novým znaleckým posudkom oponoval záverom skôr vypracovaného znaleckého posudku, predložil tak konajúcim súdom relevantné skutočnosti a bolo legitímnym jeho očakávanie, že všeobecné súdy sa v konaní o jeho návrhu budú ním nastolenou otázkou zaoberať a vysporiadajú sa s ňou ústavne konformným spôsobom. Ich závery však ostali v rovine tvrdenia bez toho, aby boli náležité odôvodnené. Aj v tomto zmysle je posolstvo ústavného súdu adresované krajskému súdu zrejme v tom smere, že pokiaľ krajský súd relevantným spôsobom nespochybní závery PhDr. Mariána Garbára konkrétnym odôvodnením, žiada sa ich spochybniť aspoň v kontexte iných vykonaných dôkazov.

24. V odpovedi na uvedené krajský súd uviedol, že v posudzovanej veci argumenty a tvrdenia odsúdeného obsiahnuté v písomnom návrhu na povolenie obnovy konania považuje v kontexte výsledkov vyplývajúcich z procesu dokazovania za účelové, a ako také nespĺňajú kritériá na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Takéto tvrdenie ústavný súd nepovažuje za ústavneprávnym udržateľné. Argumentácia krajského súdu ostáva v rovine abstraktných tvrdení, ktoré nie sú previazané na skutkový stav danej veci. V tomto zmysle krajský

súd nedáva relevantnú odpoveď na to, prečo sú argumenty sťažovateľa účelové a z akého dôvodu nespĺňajú kritériá na povolenie obnovy konania. Krajský súd sa síce usiluje o porovnanie znaleckého posudku PhDr. Evy Sklenárovej a znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára a znalecký posudok PhDr. Evy Sklenárovej opiera o výpoveď poškodeného v prípravnom konaní, celkom však opomína zhodnotiť znalecký posudok PhDr. Mariána Garbára v kontexte dôkazov, ktoré sú sťažovateľovi na prospech (čo by mohlo odôvodniť obnovu konania).

25. Ústavnému súdu ďalej nie je zrejmá ani opora tvrdenia krajského súdu o tom, že vina sťažovateľa bola jednoznačne preukázaná. Podľa názoru ústavného súdu ani všeobecné súdy nepopierajú, že dôkazná matéria bola v pôvodnom konaní vzájomne protichodná. V danej veci existovala zrejmá dôkazná núdza, ktorú sa okresný súd usiloval eliminovať obstaraním ďalšieho znaleckého posudku, pričom sťažovateľ v reakcii na predmetný krok následne obstaral ďalší znalecký posudok, z ktorého vyplývajú kontrapozičné závery.

26. Pokiaľ ide o tretiu námietku, sťažovateľovi sa žiada dať za pravdu, že krajský súd určitým spôsobom preferuje dôkaznú materiu, ktorá je sťažovateľovi na neprospech. Uvedené prezentuje sťažovateľ v kontexte nálezu z 23. marca 2021. Ústavný súd však na tomto mieste upriamuje pozornosť sťažovateľa, že v predmetnom náleze nebol v načrtnutých súvislostiach produkovaný žiaden právny názor. V tomto smere teda podľa mienky ústavného súdu nemožno krajskému súdu pričítať nerešpektovanie právneho názoru ústavného súdu.

27. Nad rámec sťažnostných námietok treba ešte v kontexte nálezu z 23. marca 2021 dodať, že v ním zrušenom rozhodnutí krajský súd konštatoval, že závery vyplývajúce zo znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára sú len čiastočne odlišné od vývodov objektivizovaných v znaleckom posudku PhDr. Evy Sklenárovej. To je dôvodom, prečo nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o vine sťažovateľa.

28. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v náleze z 23. marca 2021 (bod 39 tohto nálezu) poukázal, že závery oboch zmienených znaleckých posudkov nie sú čiastočne odlišné, ale antagonistické. Ústavný súd v tomto zmysle v predmetnom náleze podotkol: *«Ústavný súd sa prikláňa k názoru, že uvedené závery znaleckých posudkov, ktoré do svojho rozhodnutia o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania okresný súd prevzal a vyhodnotil ako iba čiastočne odlišné (s čím krajský súd súhlasil), nie je možné tak jednoznačne a presvedčivo, ako to prezentovali konajúce súdy, za také (čiastočne odlišné) považovať, pretože tieto z racionálnej stránky vyznievali viac-menej antagonicky. Preto ich vnímanie a vyhodnotenie iba ako čiastočne odlišných si z hľadiska zachovania základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu vyžadovalo tomu zodpovedajúce dôsledné vysvetlenie a odôvodnenie, ktoré však v rozhodnutiach oboch súdov evidentne absentuje. Inak povedané, okresný súd a napokon ani krajský súd žiadnym spôsobom neobjasnili, v čom videli alebo v čom konkrétnom mala spočívať „čiastočnosť“ odlišnosti záverov dotknutých znaleckých posudkov a, naopak, v čom – v ktorých okolnostiach – mali tieto znalecké posudky vyúsťovať do prípadnej zhody odôvodňujúcej konečné rozhodnutie o nedostatočnosti „novosti“ predloženého dôkazu, a teda ku konštatovaniu, že nedošlo k podstatnej zmene skutkových zistení.»* Ústavný súd v citovanej pasáži krajský súd celkom zrejme nabáda, aby v budúcom rozhodnutí objasnil, v čom konkrétne mala spočívať čiastočnosť odlišnosti záverov dotknutých znaleckých posudkov a naopak, v ktorých okolnostiach mali tieto znalecké posudky vyúsťovať do prípadnej zhody.

29. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že krajský súd v napadnutom uznesení čiastočnou odlišnosťou oboch znaleckých posudkov už neargumentuje. Krajský súd však súčasne nijakým spôsobom neobjasňuje a neodôvodňuje svoj predchádzajúci právny názor o okolnostiach, v ktorých spočíva čiastočná odlišnosť oboch znaleckých posudkov tak, ako to vyplýva z právneho názoru ústavného súdu generovaného v náleze z 23. marca 2021.

30. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovaciu činnosťou sumarizačne dodáva, že imanentnou súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. napr. I. ÚS 34/2021, III. ÚS 209/04).

31. Vzhľadom na absenciu presvedčivých úvah krajského súdu týkajúcich sa výpovednej hodnoty znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára je podľa právneho názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie rozporné so základným právom normatívne objektivizovaným v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavná neudržateľnosť spočíva v tom, že napadnuté uznesenie je v už prezentovaných intenciách odôvodnené nedostatočne, pretože nereaguje na podstatné argumenty sťažovateľa, ktorými sa usiluje dosiahnuť obnovenie trestného konania. Krajský súd tým, že nerešpektoval právne závery rezultujúce z nálezu z 23. marca 2021, v dôsledku čoho zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania bez toho, aby sa riadne, presvedčivo a bez akýchkoľvek pochybností vysporiadal s novými skutočnosťami (dôkazom) v prospech sťažovateľa, ktoré vyšli najavo, a s tým, či tieto mohli mať v rovine pravdepodobnosti vplyv na pôvodné rozhodnutie v trestnej veci sťažovateľa, porušil (práve tak ako vo veci skončenej nálehom z 23. marca 2021) sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

32. S prihliadnutím na uvedený záver ústavnému súdu neostalo nič iné, len napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, § 133 ods. 2 a § 134 ods. 1 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

33. V zmysle § 134 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde ústavný súd dáva krajskému súdu opätovne do náležitej pozornosti, že krajský súd je povinný právny názor ústavného súdu rešpektovať. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou krajského súdu naplniť právny názor vyplývajúci z odôvodnenia tohto nálezu. V tomto smere bude úlohou krajského súdu najmä podrobnejšie a presvedčivejšie odôvodniť a vysvetliť ním prijaté závery, a to predovšetkým a s ohľadom na výpovednú hodnotu znaleckého posudku PhDr. Mariána Garbára a z neho plynúcich skutočností, a to ako nových skutočností samostatne, tak aj v spojení so skutočnosťami skôr známymi.

VI. Trovy konania

34. Zistené porušenie základných práv sťažovateľa odôvodňuje, aby mu krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady 694,08 eur bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky) v sume 181,17 eur za jeden úkon právnej služby. Sťažovateľ má nárok na náhradu za 3 úkony právnej služby v roku 2022 (prevzatie a príprava zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti, replika), čo úhrnom predstavuje 543,51 eur. K tejto sume je potrebné podľa § 18 ods. 3 vyhlášky paušálnu náhradu výdavkov vo výške jednej stotiny výpočtového základu (11,63 eur) za každý úkon právnej služby, teda spolu v sume 34,89 eur. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, je podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať k odmene daň z pridanej hodnoty v sume 115,68 eur.

35. S poukazom na § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu